

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 października 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi uznał oskarżonego Z. D. za winnego popełnienia czynu wypełniającego dyspozycję art. 65 § 3 kks w zw. z art. 65 § 1 kks i za to na podstawie art. 65 § 3 kks wymierzył mu karę 120 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość każdej z nich na kwotę 70 złotych. Ponadto orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa przepadek dowodów rzeczowych w postaci tytoniu do palenia o wadze 43,80 kg bez polskich znaków akcyzy, zaliczył oskarżonemu na poczet kary grzywny zatrzymanie w dniu 16 maja 2013 roku uznając karę za wykonaną w rozmiarze 2 stawek dziennych oraz zasądził od oskarżonego łącznie kwotę 1891 złotych tytułem kosztów sądowych.

Apelacje od powyższego wyroku złożył oskarżony.

Zarzucił orzeczeniu Sądu I instancji rażąco niewspółmierność orzeczonej kary grzywny, a także błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na przyjęciu, że oskarżony jest w stanie ponieść tak wysoką karę oraz koszty procesu w sytuacji gdy okoliczność powyższa nie wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie łagodniejszej kary grzywny oraz zwolnienie oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja nie jest zasadna. Całkowicie chybione są wskazane w niej zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych i rażącej niewspółmierności kary. W istocie sprowadzają się one do jednej okoliczności, iż oskarżony z uwagi na sytuację materialną i osobistą nie będzie w stanie uiścić wymierzonej mu kary grzywny i dodatkowo kosztów sądowych. Zwrócić należy jednak uwagę na fakt, że Sąd Rejonowy sytuację materialną i osobistą oskarżonego miał na uwadze wymierzając mu karę. Wysokość stawki dziennej grzywny została ustalona na kwotę 70 złotych, czyli w wymiarze tylko w bardzo niewielki sposób przekraczającym dolny próg w rozumieniu art. 23 § 3 kks. Również wysokość kary w rozmiarze 120 stawek jest zdecydowanie bliższa dolnemu progowi ustawowego zagrożenia. Okoliczności dodatkowo uwypuklane w środku odwoławczym w postaci przyznania się oskarżonego do winy i wyrażenia skruchy także zostały dostrzeżone przez Sąd I instancji. Nie sposób przyjąć mając na uwadze także okoliczności obciążające prawidłowo wskazane przez sąd meriti, że kara wymierzona oskarżonemu Z. D. jest nieadekwatna do stopnia społecznej szkodliwości i stopnia winy.

Najistotniejsze jest jednak to, że orzeczona kara może podlegać korekcie w trybie art. 438 pkt 4 kpk tylko wtedy, gdy jest w sposób oczywisty rażąco niewspółmierna, czyli chodzi o sytuację, gdy kara została wymierzona w sposób zupełnie abstrahujący od dyrektyw jej wymiaru, co czyni ją karą niesprawiedliwą. Nic takiego nie zaistniało w przedmiotowej sprawie. Odnosząc się zaś do wskazanych trudności w uiszczeniu orzeczonej kary grzywny i kosztów sądowych wypada tylko wskazać, iż w postępowaniu wykonawczym istnieje możliwość złożenia stosownego wniosku o rozłożenie powyższych płatności na raty.

Uwzględniając powyższe okoliczności na podstawie art. 437 § 1 kpk Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Na podstawie art. 624 § kpk Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze stojąc na stanowisku, że ogół dolegliwości natury finansowej wynikający z konieczności wykonania wyroku Sądu I instancji w powiązaniu z sytuacją materialną Z. D. czyni takie rozstrzygnięcie zasadnym.